

NAPROSTO DOKONALÝ DEBUT O VĚČNOSTI PRVNÍ LÁSKY

PRVNÍ KONEC

*Kolikrát
můžete
ztratit
člověka,
kterého
milujete?*

LAUREN JAMESOVÁ

COO
BOO

První konec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Jamesová
První konec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PRVNÍ KONEC

LAUREN JAMESOVÁ

COO
BOO

Památce Aishy Ahmadové
1991–2011

Zasloužila sis mnohem víc, než co ti život dal.

*Vrátí se – vrátí se zpět,
dokud se bude točit rudý svět.
Nikdy nezkřivil jediný list či strom,
proč by teď měl duše zabíjet?*

Rudyard Kipling, „The Sack of the Gods“

PROLOG

Když spolu byli naposledy, bylo pozdě večer a pronásledovali je.

„Už se to děje zas,“ řekla Katherine a okamžitě toho litovala. Matthew neodpověděl, jen jí stiskl ruku ještě pevněji. Katherine věděla, co to znamená. Čeká je smrt.

Utíkali. Katherine se snažila být potichu, ale její dech byl v okolním tichu až nebezpečně hlasitý. V uších jí duněl tlukot vlastního srdce. Matthew jí přitiskl dlaň na záda a pobízel ji vpřed.

Slyšela za sebou kroky. Zrychlovaly, doháněly je.

Zahnuli za roh a schovali se v místnosti. Matthew za nimi roztřesenými prsty zamknul dveře. Zírali na sebe a naslouchali, jestli uslyší své pronásledovatele. Chvilí bylo ticho. Měli ještě pár minut, ale to bylo všechno. Najdou je. Jediná otázka byla, jestli nejdřív dokážou splnit svůj úkol.

„Příště nebudeme čekat, až se to stane, a přestěhujeme se někam, kde je teplo a klid,“ prohlásila udýchaně Katherine.

„Líbilo by se mi třeba Španělsko,“ usmál se Matthew a přitáhl si ji k sobě v posledním zoufalém polibku.

KAPITOLA 1

K,

jdu ven koupit oběd. Jestli ještě jednou sáhneš na moje bakteriální kultury, aspoň měsíc ti neudělám palačinky a myslím to vážně. Nebylo to vtipné napoprvé a rozhodně to postupem času nezačíná být vtipnější. A je jedno, co si o tom myslíš ty.

Už žádné schovávání mých experimentů.

Miluju tě.

Matt

KAMPUS NOTTINGHAMSKÉ UNIVERZITY, ANGLIE, 2039

Kate nalila do kádinky glycerol a odměřila si, kolik ho bude potřebovat pro dnešní experiment. Neměla sice dneska na laborky zrovna náladu, ale byla to teprve druhá praktická cvičení z biologie od chvíle, kdy začala výuka, takže si je nechtěla nechat ujít. Na náladě jí rozhodně nepřidalo to, že byla jediná, kdo ještě neměl partnera do dvojice, takže musela dělat všechno sama. Dvojnásob práce než všichni ostatní prváci. Ne, že by jí vadila zrovna práce navíc. Jen by bylo fajn mít někoho, s kým by si mohla trochu poklábosit, což bylo – soudě podle davu kolem přístroje na led – právě to, čemu se věnovali všichni ostatní studenti.

Vzala tablet, otevřela si na něm učebnici a vtom jí na rameno poklepala uštvane vyhlížející vedoucí laboratoře. Kate upustila stylus a otočila se. V tutéž chvíli taky strčila ruku do kapsy a sevřela v prstech medailonek, který si tam schovala minulý týden, když jí začal vadit při práci u laboratorní digestoře.

Vedoucí ukázala na mladíka, který stál vedle ní. „Tohle je tvůj nový partner do dvojice. Právě sem přestoupil z chemie. Ujmeš se ho, že ano?“

A pak se otočila na patě a zmizela ve víru stresu a páry, aby se postarala o dalšího prváka, který právě na zem upustil kádinku plnou něčeho odporného a pak do toho ještě šlápnul.

Kate se zadívala na svého nového partnera.

„Ahoj,“ pozdravila ho pochybovačně. Vytáhla z kapsy medailonek a znovu si ho zapnula kolem krku.

Kluk na ni koukal s nerozlušitelným výrazem ve tváři. Pak kývl na pozdrav. Měl na sobě tvídovou vestičku, což Kate zarazilo, a pod ní odrbané tričko s logem nějaké kapely. Světle hnědé vlasy mu visely do očí v retro ofině, která vypadala jako něco ze začátku století. Kate si s potěšením uvědomila, že navzdory svému pochybnému módnímu vkusu byl přesně její typ.

„Vítej v mém doupěti. Chovej se tu jako doma.“ Kate pokynula rukou směrem k laboratoři, kde to začínalo být cítit hnojem. O kousek dál se hlouček klábosilů od přístroje na led shromáždil kolem rozlité tekutiny a s rukávy bílých plášťů přitisknutými na nos radili vystresované vedoucí, co s tím.

Kate se otočila zpátky k novému klukovi, který právě odložil svůj laboratorní plášť na lavici, jako by čekal na její svolení. Byl to zbrusu nový plášť a jeho majitel ho podle všeho používal spíš jako ruksak, protože z jeho útrob teď vytáhl sbírku sešitů a něco, co vypadalo jako oběd. (*V biologické laboratoři!* Copak nemá žádný pud sebezáchovy?) Lovil jablko z místa, kam se mu po podlaze odkutálelo, a ona si uvědomila, že se zálibně dívá na to, jak se mu nad límcem vlní vlasy.

Když si kluk všiml, že ho Kate pozoruje, zčervenal – lícní kosti, které mu Kate upřímně záviděla, mu polila sprška zářivě růžové barvy. Pro chemika byly tak krásné kosti škoda. Kate si sundala ochranné brýle, aby nějak zakryla fakt, že jí načapal, jak na něj civí. Chvíli s brýlemi zápolila, protože se jí zasekly v hustých rudých vlasech.

On fakt zčervenal? Kate si nebyla jistá, co s tím má dělat. Je to dobře, když se kluk červená, když na něj koukáte? Klidně mohl mít cedulku s nápisem: „Ahoj, jsem plachý ne-

společenský vědec. Prosím, nedívejte se mi přímo do očí, nebo omdlím." Kate si v duchu malovala, jak se představuje jako „plachý nespolečenský vědec“ a jeho melodický skotský přízvuk rychle skáče přes slabiky, ale to už si kluk odkašlal a promluvil.

„Zatím jsem si ještě nestáhl učebnici. Co dnes děláme za pokus?“

Tak tohle bylo trochu zvláštní. Zněl přesně tak, jak si Kate v duchu představovala, přesně ten měkký skotský akcent. Kate se zamračila. Proč si myslela, že je Skot?

„Jak to tak vypadá, dnešní pokus je kydání koňského hnoje,“ žertovala a zalétla pohledem ke skupince studentů, kteří se stále ještě tísnili kolem louže.

Kluk jí věnoval dřolíčkatý úsměv a trochu se uvolnil. Pak si natáhl laboratorní plášť.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se a sjel ji očima od hlavy až k patě. Pohledem se zastavil u límce jejího pláště, který byl zdobený odznáčky a korálky, ale nic neřekl. Což bylo dobře. Zrovna on neměl moc co říkat o jejích módních doplňcích, vzhledem k tomu, že mu z kapsy čouhal kus šunkového sendviče. Mělo jí to připadat divné, ale nepřipadalo.

„Kate Finchleyová,“ odpověděla vesele a snažila se působit trochu normálněji.

Kluk zvedl obočí ve výrazu, který vypadal jako překvapení. Kate nechápala, proč by ho mělo překvapovat zrovna její jméno.

„Matt,“ představil se na oplátku. „Matt Galloway.“

„Ahoj Matte, ráda tě poznávám. Vítej na oddělení biologie atakdále. Já tě odněkud znám, nepotkali jsme se už?“

Jasně, nemusí přece působit normálně, chovat se jako jeho osobní stalker je taky super.

„Určitě jsme se nepotkali, to bych si pamatoval.“ Znovu zčervenal a pak se zakoktal. „Teda, já jsem ještě ani nikdy nebyl v téhle zemi. Přestěhoval jsem se sem kvůli vysoké.“

Kate si ho zkoumavě prohlédla. Musí být asi hodně chytrý, když mu dali povolení ke studiu v zahraničí. Od té doby, co před téměř dvaceti lety získalo Skotsko po poslední světové válce nezávislost, bylo skoro nemožné takové povolení dostat.

Hmmm. Nezdálo se, že by lhal. Tak odkud ho znala?

Nejspíš by se měla vrátit k práci a dát mu týden dva, aby si zvykl, a teprve potom ho začít trýznit pokusy o konverzací nebo něčím ještě děsivějším, třeba zdravením na chodbě. Bylo zcela jasné, že její nespoutaná sexualita ho naprosto ohromila – nebo to si aspoň Kate říkala a nikdo nemohl dokázat opak. Každopádně od něj nemohla odtrhnout zrak. Bylo na něm něco... důvěrně známého.

Matt už se nepokusil ze sebe vymáčkout něco dalšího a jen na ni upíral zmatený pohled. Kate se bála, že kdyby se snažila pokračovat v rozhovoru na jakékoli téma, mohl by snad dokonce umřít z toho, kolik krve se mu nahrnulo do hlavy, ale ticho, které se mezi nimi rozhostilo, bylo tak rozpačité, že nakonec promluvila. „Takže proč jsi vlastně přešel z chemie na biologii?“

„Na chemii neměli ani zdaleka tolik výbuchů, jak jsem doufal.“ Znělo to jako odpověď, kterou si připravil předem. Nejspíš se ho na to v poslední době ptali už mockrát.

„No, v biologii taky není ani zdaleka dost obřích chobotnic, sorry.“

Matt se zakřenil. „Škoda. Co aspoň katedra fyziky, je to lepší?“

Kate cítila, jak si ji po očku prohlíží, a snažila se setřást nepříjemný pocit. Babička o ní kdysi tvrdila, že je dokonalá preraphaelitická kráska, což podle Kate znamenalo, že její postava je trochu moc oblá na to, aby vyhovovala ideálu krásy jednadvacátého století. Její vlasy měly šokující odstín červené. Lidé ve škole si z ní občas dělali legraci, že je zrzavá jako liška, ale Kate svoje vlasy milovala moc na to, aby se tím nechala vyvést z míry. Většinu času se sebou každopádně byla docela spokojená, ale to jí nezabránilo v tom, aby se cítila nejistě, když se na ni hezký kluk koukal, jako by byla to nejzajímavější, co za celý den viděl.

„Fyzice bych dala tak šest bodů z deseti. Není tam dost brunetů,“ prohlásila. V prvním týdnu školy měli s fyzikáři dost neuspokojivý společný seznamovací večírek.

Matt se znovu zazubil a Kate se na něj usmála. „Ale slyšela jsem, že výzkum MRI mají skoro stejně dobrý jako v Cambridgi.“

„Tak na to se podívám. Když mi nevyjdou ty chobotnice.“

„Určitě vyjdou. Dneska ale žádné mořské příšery nebudou. Testujeme vliv hnojiv na vývoj bakteriálních kultur.“

„To zní jednodušeji než chemické laboroky. Tam jsem musel přivést k varu kyselinu. Hned první den.“

„Auvajs. No, tady se o tebe postarám já.“ Podala mu latexové rukavice. Jejich ruce se zlehka dotkly.

Kate se zachvěla a na chvíli zavřela oči. Měla trochu divný pocit.

Carlisle, Anglie, 1745

Katherine nepřítomně zírala z okna kočáru a prohlížela si rušné ulice města, které jí mělo být novým domovem. Venku hustě pršelo a těžké kapky na chvíli očistily špinavé dlažební kostky. Zastavili za hlasitého cvakání koňských podkov. Kočí obešel vůz, aby jí pomohl vystoupit. Věnoval jí lehký úsměv, zatímco se ho Katherine pevně držela, aby neztratila rovnováhu.

> V čase-kraji 1745 navázán první kontakt

Katherine cítila, jak jí jeho dotek uklidňuje a výraz v její tváři zjihl, ačkoli na úsměv se ještě nevzmohla. Už se neusmívala několik týdnů.

„Musíme říci švadleně, aby ti co nejdříve ušila nové šaty,“ prohlásila její teta Elizabeth, když za ní vystoupila z kočáru. „V těchto starých hadrech tě prostě mezi carliskou společností uvést nemohu.“

Katherine netečně přikývla. Elizabeth byla tak nadšená z toho, že jí bude brát na večírky a společenské obědy. Jako by to nebyl sotva týden, co se jí změnil celý život.

Kočí je s širokým deštníkem nad hlavou doprovodil do krejčovského salonu. Než odešel, ještě se ujistil, že je

později odpoledne vyzvedne. Měl skotský přízvuk. Hospodyně v domě její babičky se Katherine snažila trochu rozptýlit během balení a vyprávěla zkazky o tajuplných a nebezpečných divokých Skotech. Marně. Katherine byla příliš rozrušená – její domov kolem ní dělili na kousky a její babička byla mrtvá.

Když vešly do krejčovství, Katherine sáhla do kapsy a nahmatala útržek papíru s inzerátem, v němž její starý domov – jediný domov, který kdy poznala – nabízel k prodeji. Prodával se nejen dům, ale i veškerý nábytek.

HRABSTVÍ CUMBRIA, ANGLIE

17 mil od Carlisle

ROZKOŠNÉ VENKOVSKÉ SÍDLO, plně vybavené. Právní zástupce slečny Katherine Finchleyové uctivě oznamuje, že je touto pověřen řízením pozůstalosti a vyplývajícím prodejem dědictví po zesulé lady R. Finchleyové z Cumbrie. Hodnotná nemovitost skládá se z pěti pěkných ložnic, z nichž každá má vlastní šatnu, z rozmanitých pokojů pro služebnictvo, prostorné vstupní haly, kuchyně a všech dalších užitekových domácích místností, jakož i oddělené kočárovny pro jeden kočár, stáje se čtyřmi stánami a rozličných prostorných stodol. K tomu náleží také zahrada, výběh pro koně a deset akrů luk. Dotazy a žádosti směřujte prosím na právní firmu Durrant a synové, a licitátorům v Carlisle.

Folios/v1/Čas-kraj-1745/MS-1

Poznámka: Výstřižek z inzertní rubriky novin *The Times*

Elizabeth v krejčovství vybrala světle zelené hedvábí s růžovým lemováním a Katherine nehybně stála a čekala, až jí švadlena vezme míry, aby jí šaty dokonale padly. Katherine nezapomněla tetě vyjádřit svůj vděk, ale v přílehavých šatech z drahé látky se cítila nesvá. Dokud žila její babička, nikdy na sobě nic tak přepychového neměla.

Posledních pár let strávila péčí o babičku, takže měla jen velmi malý okruh známých. Nelitovala toho, ale teď, když měla čelit zbytku světa, si uvědomila, jak moc se uzavřela sama do sebe. Brzy oslaví osmnácté narozeniny, bylo na čase dospět. Otočila se ve svých nových šatech kolem dokola. Najednou měla pocit, že je připravená začít nový život s tetou, strýcem a sestřenicí.

ZPRAVODAJ THE TIMES hledá asistenta, který ho doprovodí na cestě na krymskou frontu. Náplní práce budou běžné povinnosti sluhy, zapisování poznámek a přepisování. Osoby stížené leností nebo vtíravostí nechť se neobtěžují na tento inzerát odpovídat, jakož ani ty osoby, jež nevydrží strasti námořní plavby. Řádně ofrankovaným dopisům, zaslaným krukám M. Gallowaye, bytem na Hatton Garden 104, Londýn, bude věnována patřičná pozornost.

Folios/v3/Čas-kraj-1854/MS-2

Poznámka: Výstřížek z inzertní rubriky novin *The Times*

Southamptonský přístav, Anglie, 1854

Katy vzhledla od inzerátu z *Timesů*, který třímala v ruce. V davu vojáků v červených kabátech, kteří nastupovali na parník, si připadala nesvá a rozpačitá. Najednou si byla palčivě vědoma toho, že má na sobě chlapecké ošacení – krátké hnědé kalhoty, košili a sako – které přitom bez potíží nosila už celé roky. Už dlouho nepotkala žádné nové lidi a začínala si být až příliš jistá tím, že jí hra na muže projde. Předstírat, že jste dospívající sluha, je snadnější, když vám už lidi věří. Přesvědčit nové známé je ale něco úplně jiného. Co když se na ni ten novinář podívá a rovnou ji s výsměchem

odežene? Co když řekne, že čekal muže, a ne hubenou holku?

Katy věděla, že její rysy jsou dost ženské, ale doufala, že s nakrátko ostříhanými vlasy a v mužském oblečení ji bude považovat za podvyživeného čtrnáctiletého kluka a ne za šestnáctiletou dívku. Kdyby na svůj výkon nebyla tak hrdá, skoro by ji to uráželo.

Narovnala se v ramenou a v duchu si spílala za to, jak hloupě se chová. Pak se vydala najít svého nového zaměstnavatele. Proplétala se mezi uplakanými rodinami, které přišly vojákům zamávat na rozloučenou. O kousek dál vedli po lodním můstku zdráhavého koně. Zvíře se co pár kroků zastavilo a zadívalo se pod sebe na vlny narážející do přístavního mola.

Katy vylezla na dřevěnou bednu se zásobami, která čekala, až ji naloží na loď, a rozhlédla se. Zpravodaje z *Timesů* zahlédla v davu hned. Četl noviny a u nohou měl několik zavazadel. Nevypadal tak, jak Katy čekala, ale instinktivně věděla, že je to on. Ve zmačkané košili a vestě působil mezi vojáky v nažehlených uniformách zcela nepatřičně.

Byl mladý, jen o několik málo let starší než ona, a úplně stejně hubený. Na hlavě měl kštici umolousaných vlasů a brýle a nevypadal ani na to, že by vydržel mořský vánek, který vál v přístavu, natožpak válku. Katy se na jednou cítila mnohem sebevědoměji. Vždyť byl takový třasořitka!

„Pan Galloway?“ zeptala se. Mladý muž vzhlédl od svých novin a usmál se na ni. Měl výrazné lícni kosti a –

ach! – dolíčky. To v jeho tvářích byly rozhodně dolíčky.
Ach.

„Ty jsi určitě Christopher Russell! Matthew Galloway,
rád tě poznávám.“

„Já – dobrý den.“ Katy sebou v duchu zatřásla. Zněla
jako hňup. Úplně ji znervózněl, protože byl tak nápadně
krásný, určitým povýšeným způsobem, tedy – pokud se
vám takové věci líbí. Katy ztěžka polkla.

Trochu rozrušeně mu potřásla nabízenou rukou.

> V čase-kraji 1854 navázán první kontakt

KAPITOLA 2

M,

jsem zděšená a šokovaná z toho, že by sis kdy mohl myslet, že bych já třeba jen uvažovala o něčem tak strašlivém jako je strkání nosu do tvých experimentů. Já přece práci svého manžela respektuju! Víím, že právě provádíš důležité pokusy. Rozhodně se ti v nich nebudu vrtat.

K. x

P.S. Nikdy jsi ale neřekl, že nemám sahat na tvůj protokol. Tak ty tě miluju!

Folios/v7/Čas-kraj-2019/MS-113

KAMPUS NOTTINGHAMSKÉ UNIVERZITY, ANGLIE, 2039

Kate seděla u psacího stolu ve svém pokoji a tupě zírala do omítnuté betonové zdi. Byla plná fotek její rodiny, které si sem vylepila minulý týden ve snaze udělat z univerzitní koleje aspoň trochu domov. Svíral se jí žaludek. Měla pocit, jako by se stalo něco strašně důležitého, ale nevěděla co.

Když se její ruka dotkla Mattovy, přísahala by, že se něco... Že tam něco bylo. Zamrkala a pokusila se vybatvit si, co se přesně stalo. Měla divný pocit, jako by najednou prožívala sen předchozí noci, sen, který už dávno zapomněla.

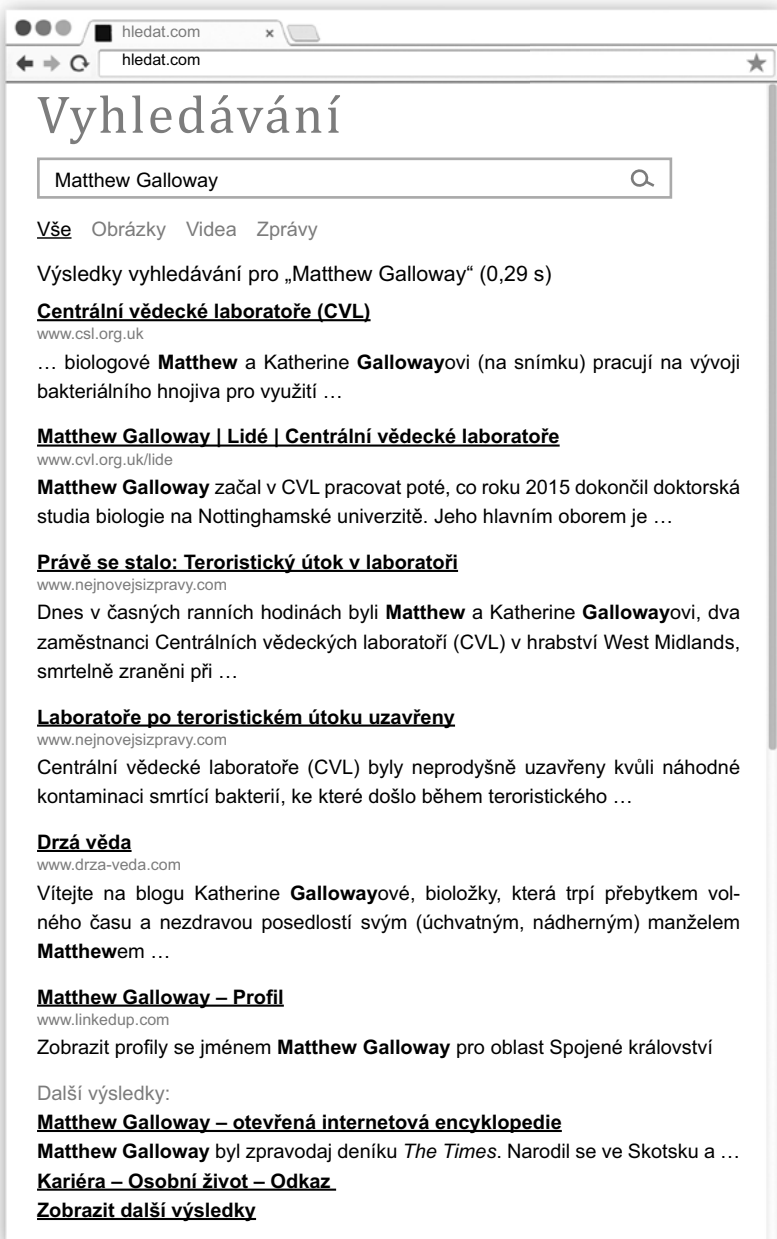
Co byl tenhle kluk zač? Zdál se jí tak povědomý, ale nedokázala si ho zařadit. Neměla za to, že by ho už někdy potkala.

Matt Galloway nakráčel do jejího života a nadělal jí v hlavě paseku, a ona o něm přitom vůbec nic nevěděla.

Dotkla se desky stolu a probudila k životu zabudovaný monitor. Musí si o něm něco zjistit a nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je zahrát si na stalkera na síti. Dělají to tak všichni a Kate jen chtěla přijít na to, jaký Matt ve skutečnosti je – nic divného. To je přece naprosto rozumné.

Během pár vteřin našla jeho profil na univerzitní sociální síti, ale k jejímu vzteku ho měl nastavený jako soukromý. Jediné, co z něj viděla, byla fotka, která byla nejspíš z maturitního plesu. Matt na sobě měl oblek a kravatu a vypadal, že se chystá vzít do zaječích – a kolem ramen ho držel někdo, možná starší bratr, aby mu v tom zabránil.

Kate se při pohledu na ten obrázek usmála. Její prst už se vznášel nad tlačítkem POSLAT ŽÁDOST O PŘÁTELSTVÍ, ale nakonec na něj neklikla. Místo toho si jeho jméno zadala do internetového vyhledávače. Musí přece mít profily i na jiných sociálních sítích, někde, kde se k nim dostane snáz.

hledat.com x

hledat.com

Vyhledávání

Matthew Galloway

[Vše](#) [Obrázky](#) [Videa](#) [Zprávy](#)

Výsledky vyhledávání pro „Matthew Galloway“ (0,29 s)

Centrální vědecké laboratoře (CVL)
www.csl.org.uk
... biologové **Matthew** a Katherine **Galloway**ovi (na snímku) pracují na vývoji bakteriálního hnojiva pro využití ...

Matthew Galloway | Lidé | Centrální vědecké laboratoře
www.cvl.org.uk/lide
Matthew Galloway začal v CVL pracovat poté, co roku 2015 dokončil doktorská studia biologie na Nottinghamské univerzitě. Jeho hlavním oborem je ...

Právě se stalo: Teroristický útok v laboratoři
www.nejnovejsizpravy.com
Dnes v časných ranních hodinách byli **Matthew** a Katherine **Galloway**ovi, dva zaměstnanci Centrálních vědeckých laboratoří (CVL) v hrabství West Midlands, smrtelně zranění při ...

Laboratoře po teroristickém útoku uzavřeny
www.nejnovejsizpravy.com
Centrální vědecké laboratoře (CVL) byly neprodyšně uzavřeny kvůli náhodné kontaminaci smrtící bakterií, ke které došlo během teroristického ...

Drzá věda
www.drza-veda.com
Vítejte na blogu Katherine **Galloway**ové, bioložky, která trpí přebytkem volného času a nezdravou posedlostí svým (úchvatným, nádherným) manželem **Matthew**em ...

Matthew Galloway – Profil
www.linkedup.com
Zobrazit profily se jménem **Matthew Galloway** pro oblast Spojené království

Další výsledky:

Matthew Galloway – otevřená internetová encyklopedie
Matthew Galloway byl zpravodaj deníku *The Times*. Narodil se ve Skotsku a ...

Kariéra – Osobní život – Odkaz

Zobrazit další výsledky

Všechny odkazy vedly na stránky, které byly přes dvacet let staré, z doby ještě před vypuknutím třetí světové války. Zjevně se netýkaly jejího nového partnera z laboratoře, ačkoli tenhle Matthew Galloway byl shodou okolností ženatý s někým jménem Katherine. Kate se zašklebila. Očividně si byli s Mattem souzení.

Klikla na první odkaz. Byla to webová stránka staré laboratoře. Článek popisoval výzkum hnojiv. Kate ho prolétla očima a hledala první zmínku o Matthewovi Gallowayovi.

Naši biologové Matthew a Katherine Gallowayovi (na snímku) pracují na vývoji bakteriálního hnojiva pro využití v zemědělství. Zjistili například, že hnojivo je bezpečnější a riziko ohrožení přírody je nižší, když jsou využívány různé druhy bakterií.

Jejich objevy by mohly vést k tomu, že bakteriální hnojivo bude možné uvolnit pro komerční využití, což vzhledem k nepříznivým vedlejším účinkům až dosud ve větším měřítku možné nebylo.

Tohle rozhodně nebylo o jejím novém spolupracovníkovi. Kate se chtěla vrátit o stránku zpátky, ale to už se načetla fotka a Kate se zarazila. Šokovaně si snímek zvětšila a podívala se zblízka. Měla co dělat, aby nevyletěla z kůže.

Na fotce byli muž a žena v laboratorních pláštích plných skvrn a s ochrannými brýlemi na krku. V rukou drželi kádinky s fosforeskující tekutinou a vesele se usmívali do objektivu.

Stáli vedle sebe a tiskli se k sobě rameny.

Vypadali úplně stejně jako ona a Matt.

Byla to fotka Kate a jejího nového kolegy. *Stará přes dvacet let.*

Nebyla to jen letmá podoba – vypadali úplně stejně. Katherine Gallowayová měla dokonce na tváři stejnou pihu jako Kate. Jak je to možné? Jak mohla Kate být na fotce pořízené před dvaceti lety? Pokud věděla, tahle žena nebyla její příbuzná. Kdyby Kate měla v rodině někoho, kdo se jí takhle moc podobal, věděla by o tom. Nebo si to aspoň myslela.

Věděla by o tom, že ano?

Carlisle, Anglie, 1745

Katherine se zachvěla a přejela si dlaněmi po pažích, aby se zahřála. Teta Elizabeth rozhodně nemrhala časem a vrhla se do organizace milostného života své neteře. Byli na slavnostní večeři A Elizabeth Katherine strčila rovnou před prvního z nepochybně dlouhé řady vhodných svobodných mládenců. Katherine se z rozhovoru omluvila hned, jak to šlo, se slovy, že by si chtěla prohlédnout zahradu u domu hostitelky ještě za světla. Ve vzduchu už byl cítit štiplavý chlad, ale rozhodně to bylo lepší než to, co ji čekalo uvnitř.

Večírek se konal v honosném sídle kousek od města, jehož hradby byly vidět za řadou kočárů, které sem přivezly hosty. Prastará kamenná zeď bránila ve výhledu do krajiny. Katherine prošla lipovým hájem lemujícím příjezdovou cestu a zastavila se u jezírka pokrytého zelenou vrstvou řas. Opřela se o kmen stromu a pozorovala pár kachen, které se s třepotajícími ocasy nořily do bahnitě vody. Od kočárů se sem li-

nul tichý hovor kočích, kteří čekali na své pány. Katherine se pomalu uklidnila. Byl to dlouhý den – mluvit s cizími lidmi bylo velice náročné. Kachny se zničehonic lekly a odplávaly do rákosí. Katherine zaslechla na štěrku za sebou kroky. Otočila se a zadívala se na přicházejícího muže.

Byl to kočí její tety. Zastavil se pár kroků od ní, váhavě se na ni zadíval a něco jí podal.

„Je to příkrývka, slečno,“ vysvětlil. „Vypadáte, že je vám zima.“

Katherine to vyvedlo z míry. „Dě-děkuji.“ Vzala si od něj deku a rozvinula ji. Byla cítit zatuchlinou, ale Katherine si ji přesto přehodila kolem ramen. Ani si neuvědomila, jak moc je jí chladno.

„Mám vás zavézt domů, slečno Finchleyová?“

„To není můj domov,“ vyhrkla Katherine až příliš stroze.

Kočí na chvíli vutřestil oči.

„Velice se omlouvám. To bylo...“ Zadržla se. „Chybí mi moje babička. Chybí mi můj domov, můj skutečný domov. Teta a strýc jsou velmi milí lidé, ale do babiččiny smrti jsem ani nevěděla, že nějakou tetu mám. Nemluvily spolu. Ani nevím proč.“

Kočí přešlápl z nohy na nohu a nejistě si prohrábl vlasy. Nakonec odpověděl, i když z výrazu jeho tváře bylo jasné, že ví, že by neměl. „Vaše tet a váš strýc jsou dobří lidé. Myslím, že se vám tady bude líbit.“

„Doufám, že ano.“ Neměla by si tu s ním takhle povídat – vždyť to byl jen sluha. Bylo to nevhodné. Podívala se mu do očí, i když jí bylo jasné, že se jí ve tváři až příliš zračí zoufalství. Měla strach. Chtěla být zase šťastná, aspoň trochu,

ale měla pocit, že už šťastná nikdy nebude. Nadšení, které pociťovala v krejčovském salonu toho dne, kdy sem přijela, jí moc dlouho nevydrželo.

Ještě nikdy nevěnovala žádnému kočímu tolik pozornosti, ale teď musela uznat, že tenhle je velmi pohledný. Byl o něco starší než ona – mohlo mu být devatenáct nebo dvacet – byl vysoký, ale ne hrozivě, a spíš trochu neohrabaný než urostlý. Přejela ho očima od hlavy až k patě. Když se mu znovu podívala do tváře, zjistila, že ji pozoruje.

„Pokud budete mít ještě nějaké přání, budu u kočáru, slečno,“ řekl a tváře mu polil ruměncem. Zlehka se uklonil a otočil se k odchodu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Katherine v zoufalé snaze ho zadržet.

Kočí se zarazil a pak se k ní pomalu obrátil znovu čelem. „Galloway. Matthew Galloway.“

Katherine k němu napřáhla ruku. Matthew zaváhal, ale pak ji přijal a obřadně si s ní potřásl. „Dobry večer, pane Gallowayi,“ pronesla škádlivě Katherine a Matthewovi zacukaly koutky. Katherine si byla vědoma, že družít se takhle se sloužícím je krajně nevhodné, ale cítila v jeho přítomnosti zvláštní klid.

„Říkejte mi Matthew, prosím,“ zapýřil se znovu kočí a Katherine si nemohla pomoci. Bylo to tak roztomilé. „Ovšem nejspíš byste to neměla dělat v přítomnosti jiných lidí.“

„Dobrá. Ty mi tedy smíš říkat Katherine, ale pouze, když budeme o samotě.“

Matthew se usmál a Katherine se přistihla, že mu úsměv

opětuje. Vzpomněla si na báchorky, které jí babiččina hospodyně vyprávěla o skotských divoších. Matthew byl možná Skot, ale na divocha rozhodně nevypadal. Horalé ze skotské Vysočiny prý jedli lidské maso a pili krev přímo z ran svých nepřátel. Byli to zuřiví, nemilosrdní barbari. Matthew Galloway byl ale něco úplně jiného.

> Čas-kraj 1745 postupuje podle plánu

Hatton Garden 104
Londýn

Vážený Christopheře Russell,

s potěšením jsem dnes ráno obdržel Váš dopis, v němž vyjadřujete zájem o pozici sluhy, především proto, že jej doprovázela skvělá doporučení od lorda Somerseta. Obávám se, že starat se o to, abych byl nasycen, napojen a neztratil brýle, bude jistě pod úroveň člověka, jenž sloužil ve šlechtickém sídle, ale pokud jste ochoten, milerád Vás na svoji cestu přiberu s sebou. Od svého vydavatele jsem vyrozuměl, že cesta na Krym je dlouhá a velice nebezpečná. Tato práce je tudíž velký závazek. Vaše odpověď přišla ve správný čas a je velmi oceňována. Totiž, abych tak řekl, je to jediná odpověď, kterou jsem zatím obdržel.

Abych byl zcela upřímný, najmout si sluhu mě napadlo až tento víkend, když mi to celkem zničehonic navrhla dáma, kterou jsem měl tu čest potkat v omnibusu. Nejsem si proto jistý, jak taková věc vůbec probíhá, ale jsem přesvědčen, že to společnými silami zvládneme.

Pluk vyplouvá ze Southamptonu zítra v devět hodin ráno. Těším se na naše setkání. Připravte se prosím na několikaměsíční pobyt, který může být prodloužen, pokud bude válka pokračovat.

S uctivými pozdravy Váš, atd.

Matthew Galloway

Válečný zpravodaj The Times

Folios/v3/Čas-kraj-1854/MS-3

Pobřeží Atlantského oceánu u Francie, 1854

„Takže, Christophere, jsem moc rád, že jsi to stihl včas!“ řekl válečný zpravodaj Matthew Galloway Katy, když se postavili do fronty na jídlo. Loď vyplula ze southamptonského přístavu už před několika hodinami a neochvějně se plavila Atlantským oceánem do Středoziemního moře,

kde se měla shromáždit britská armáda. Slunce se kutá-
lelo k západu a házelo do tichých vln oranžové a červené
záblesky. „Nebyl jsem si jistý, jestli asistenta seženu takhle
narychlo, ale ty ses přihlásil právě včas.“

„Prosím, říkejte mi Kite,“ požádala ho Katy a postoupi-
la o krok vpřed, aby ji nezašlápl halasný voják, který se ji
ve frontě chystal předběhnout. Vojáci se od vyplutí, které
bylo plné jásotu a zpěvu, už poněkud uklidnili, ale paluba
byla stále hlučná a zvonila smíchem. „Připadalo mi to jako
skvělá příležitost. Můj bývalý zaměstnavatel byl velmi rád,
že mě může nechat jít pracovat pro vás.“

Celé dobrodružství vlastně byl nápad lorda Somerseta.

Před třemi dny byla Katy v knihovně sídla Somersetů.
Chtěla dočíst rozečtenou knihu ještě předtím, než bude
muset jít vyzvednout nákup k hokynářovi. Po pravdě ře-
čeno neměla dovoleno si číst v knihovně lorda Somerseta,
ale loni v létě, když tam leštila podlahu, zjistila, že je sama,
a začetla se do jednoho z románů. Od té doby byla kniha-
mi posedlá. Hodiny naplněné nudnými povinnostmi hned
ubíhaly rychleji, když si mohla představovat, co se asi sta-
ne v příběhu, která právě četla. Lord a lady Somersetovi
bývali většinu času ve městě a o jejich venkovské sídlo se
starala jen hrstka sloužících, takže měla spoustu příleži-
tostí si číst, aniž by ji někdo přistihl.

Už byla v poslední kapitole, když vtom se otevřely dve-
ře. Katy nadskočila a pak strnula, příliš vyděšená na to se
otočit a zjistit, kdo vešel. Pokud to byl její zaměstnavatel,
lord Somerset, bude mít průšvih – možná dokonce při-
jde o práci.

Prkna v podlaze zavržala. Příchozí se k ní přiblížil a Katy zadržela dech. Ať je to komorná, která přišla zapálit v krbu, nebo některé z dětí. Pak by si snadněji našla výmluvu.

„Ach, omlouvám se. Netušil jsem, že tu někdo je,“ pronesl překvapený hlas. Katy s úlevou vydechla. Nebyl to ani lord Somerset, ani jeho manželka, ale jejich host, generál britské armády. „Neměl by ses věnovat své práci?“ dodal a změřil si ji pohledem.

Katy se svižně uklonila. „Odpustte, pane. Ihned se vrátím ke svým povinnostem.“

„Výborně,“ přikývl muž a zadíval se do police s knihami.

Katy měla co dělat, aby z knihovny nevystřelila jako namydlený blesk. Chtěla být co nejrychleji pryč.

Později odpoledne si ji lord Somerset nechal k sobě zavolat. Rozechvěle zaklepala na pootevřené dveře jeho pracovny. Určitě ji vyhodí za to, že neplní svoje povinnosti. Neměla riskovat a číst si, když byli lord a lady Somerssetovi právě doma. Dokázala sice být hodně nenápadná, ale tohle bylo od začátku odsouzeno k nezdaru.

Somersset právě psal dopis. K jejímu překvapení ji ale na místě nepropustil, a místo toho jí naznačil, ať se posadí. Katy ho zdráhavě poslechla. Trvalo ještě pár minut, než konečně vzlhl od své depeše. Věnoval jí dlouhý, upřený pohled, a pak pokýval hlavou.

„Nuže, Kite – jmenuješ se Kit, že ano?“

„Ano, pane.“

Katy se za chlapce vydávala od chvíle, kdy ji ve dvanácti letech vyhodili ze sirotčince. Nějakou dobu pak žila na uli-

ci a starala se o sebe, jak to jen šlo, dokud jí dívka, s níž se přátelila, nenašla práci kuchtíka v domě lorda, který byl generálem v armádě. To znamenalo, že skoro nikdy není doma a práce tedy nebude příliš těžká. Katy měla štěstí už jen proto, že se její kamarádka mohla za kluka přestrojit sama a nechat se zaměstnat, místo aby byla tak laskavá a navrhla to Katy.

„Ty umíš číst, že ano, Kite?“ pokračoval lord Somerset.

Katy nervózně polkla a rozhodla se, že nejlepší taktika bude neskryvaně lhát. „Požádal jsem lady Somersetovou o svolení, pane.“

Lord Somerset překvapeně zamrkal. „Svolení k čemu?“

„Abych mohl číst knihy z vaší knihovny, pane.“

Chvíli na sebe mlčky zírali. Katy zkřížila paže na hrudi a zase je nervózně spustila podél těla.

Somerset mávl rukou, až na stole přistálo několik kapek inkoustu z jeho pera. „Ach, tohle. Na knihách mi ne-sejde. Jsem ale rád, že mě na to George upozornil. Budu muset majordoma požádat, aby sloužícím zadával víc úkolů, pokud mají během dne tolik volného času.“ Střelil po ní vědoucým pohledem a Katy zahanbeně sklopila oči. „Tebe jsem si nicméně zavolal z jiného důvodu. Něko-ho jako ty právě hledám. Číst tedy umíš dobře?“

„Ano, pane.“

„Výborně. A kolik je ti let?“

„Šestnáct, pane.“ Katy začínala být zmatená a nesvá.

„Skvěle,“ kývl Somerset. „Mám pro tebe zvláštní úkol, Kite. Něco, při čem tvé schopnosti mohou dojít užitku. Jsi loajální sloužící, už jsi u nás několik let. Nyní bys mi svou

loajalitu měl dokázat. *Timesy* posílají do války s těmi zatracenými Rusy zpravodaje. Jistě si umíš představit, jaké pozdvižení takové rozhodnutí vyvolalo. Směšné! Posílat na frontu civilistu! Aby strkal nos do vojenských záležitostí!“ rozčiloval se pohoršeně. Katy ohromilo množství vykřičníků, které v jeho hlase zřetelně slyšela. Ještě nikdy ho neviděla tak rozzlobeného.

„Zabránit tomu nemůžeme,“ pokračoval. „Vložila se do toho vláda, takže toho zpravodaje musíme nechat, aby psal o všem, co se na frontě děje. Svoboda informací a tak podobně. Dokonce mu máme zařídit přiděly potravin! Jako by za naši zemi bojoval, a přitom je to prachsproštý špeh!“

Katy se nesouhlasně zamračila, což bylo nejspíš to, co se od ní očekávalo.

„Ten člověk každopádně nechal otisknout inzerát, v němž shání asistenta – sluhu, který umí číst a psát. Chci, aby ses na tu pozici přihlásil. Potom se postaráš, že nebude působit potíže a že nebude do těch zatracených novin posílat žádná vojenská tajemství!“

Katy tu nabídku pečlivě zvážila. Somerset po ní chtěl, aby jela na Krym a tajně sledovala nějakého novináře? Byl to snad nějaký obzvlášť nápaditý trest za to, že si četla v jeho knihovně? To by bylo poněkud přehnané.

„Nerozumím, pane,“ vydechla nakonec.

Mluvil jsem s Cookovou. Potvrdila mi, že jsi důvěryhodný. Zjevně jsi taky inteligentní. Myslím, že se na tu pozici velmi dobře hodíš. Věřím, že mě nezklameš a budeš mi často podávat zprávy.“

Katy o cestování snila odjakživa, ale nebyla si jistá, jestli se jí chce někoho špehovat – i když to byl novinář.

„Moc by to pro mě znamenalo, Kite,“ dodal lord Somerset. „Jinak... no, nebude problém sehnat nového kuchtíka. Takového, který by mi nekradl knihy.“ Významně zvedl obočí.

Katy potlačila povzdech. „Tak dobrá, pane.“

Lord Somerset jí podal doporučující dopis, který si od něj mlčky převzala. Hlavu měla plnou otázek, ale usoudila, že nejlepší bude, když si je nechá pro sebe. Vzhledem k tomu, že jí to setkání změnilo život, byla věc vyřízená velice rychle. Lord Somerset jí dokonce ani nedal přesné instrukce ohledně její tajné mise. Katy ale přesto ještě téhož večera poslala odpověď na inzerát v *Timesech* a následujícího odpoledne obdržela dopis, který rozdrtil veškeré naděje, že by její reakce mohla být příliš pozdní a ona by se z celé věci mohla vykroutit.

> Čas-kraj 1854 postupuje podle plánu

Katy si zjistila pár věcí o válce proti Rusku a přečetla si několik článků novináře, kterého měla špehovat. Měla pocit, že je na svou práci připravená. Doufala, že si udělá hezký malý výlet a do dvou týdnů bude zpátky. Taky doufala, že toho novináře ošálí a že ten člověk nebude chtít posílat domů až moc informací o válce.

Napadlo ji, že mít doporučení právě od lorda Somersetova možná nebyl nejlepší nápad. To, že pracovala pro armádního generála, než šla sloužit novináři, nebylo zrovna nenápadné. Nemohla uvěřit, že na to Somerset nepřišel

sám. Matthew našťestí vypadal, že netuší, kdo přesně je její bývalý zaměstnavatel. Zatím.

Posadili se ke stolu s hloučkem vojáků a jejich manželek, které své muže na cestě doprovázely. Zrovna se bavili o původu masa, které měli k večeři. Jeden z vojáků, který prohlašoval, že je řezník, trval neochvějně na tom, že je koňské.

„Proč se vůbec plavíme do Bulharska?“ zeptala se Katy Matthewa, aby zaplašila myšlenky na to, co to vlastně jedí.

„Tam je základna, kde se naše vojsko chystá na pochod na Krym. Poplujeme kolem Francie a Španělska, do Středozemního moře a pak přistaneme v bulharské Varně. Po-dívej.“ Vytáhl z kapsy mapu, kde měl vyznačenou trasu. „Bude trvat několik týdnů, než se britské a francouzské jednotky shromáždí ve Varně, a odtud se pak vydáme na frontu.“

Několik týdnů, zopakovala si Katy v duchu zklamaně. Budou pryč déle, než čekala. „To prostě jen půjdeme s armádou a budeme si dělat poznámky o tom, co dělá?“ zeptala se.

„Ano. Jsem vůbec první novinář, který se vydal na frontu,“ odpověděl hrdě Matthew.

„A jak se zprávy z války dostávaly do novin dřív?“

„No, obvykle jsme prostě... převzali zprávy zahraničního tisku.“ Matthew si odkašlal. „Pokoušeli jsme se najmout vojáky, aby nám poskytovali zprávy, ale nebyli ve svých reportážích zrovna konkrétní. Takže jsem se přihlásil, že pojedu sám, abychom konečně jednou měli přesné zpravodajství.“

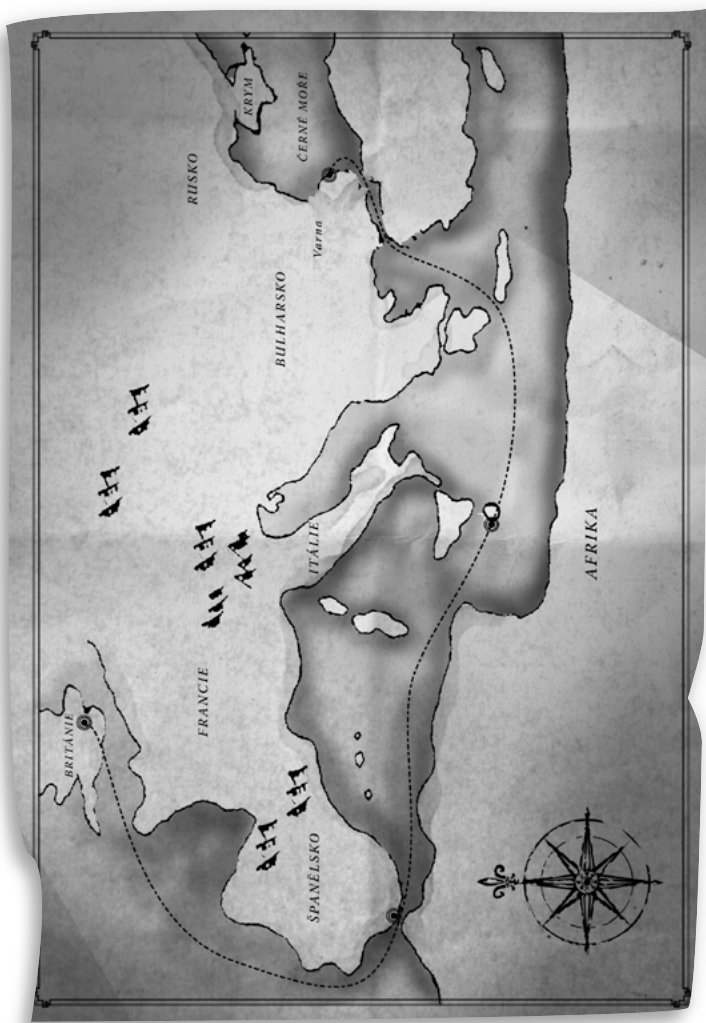
„Co myslíte tím přesným zpravodajstvím?“

Matthew si vložil do úst další sousto a zamyslel se. „Když nám z předchozích válek psali sami vojáci, často jsme později zjistili, že jejich zprávy byly velmi selektivní. Byli loajální svému regimentu a velení, takže to z jejich zpráv většinou vypadalo, že všechno jde jako na drátkách. Což je pochopitelné, ale znamenalo to, že když se konečně domů dostaly pravdivé zprávy o tom, jak to na frontě vypadá, bylo už pozdě na to, aby se s tím dalo něco dělat.“

Katy se zamračila. Nezdálo se, že by Matthew měl v úmyslu prozrazovat nepříteli vojenská tajemství. Spíš chtěl pomáhat britským jednotkám. „Co by se třeba dalo dělat?“ vyptávala se dál.

„No, například se vojákům bojujícím v chladných podmínkách dá poslat teplé oblečení vybrané ve sbírkách. I taková maličkost může hodně pomoci, ale pokud o tom veřejnost neví, nic se nestane.“

Katy přikývla. Tohle se vůbec neshodovalo s tím, co vykládal lord Somerset. To, co měl v plánu Matthew, vypadalo jako dobrá věc.

Folios/v3/Čas-kraj-1854/MS-4

Poznámka: Počáteční cesta britské armády do Varny v Bulharsku během Krymské války, v níž se Británie spojila s Francií proti carskému Rusku, aby zabránila ruské expanzi na jih kolem Černého moře a ruskému ovládnutí britských obchodních stezek do Indie

KAPITOLA 3

Katherine, miláčku,

Jsem hluboce poctěn a polichocen těmi velmi osobními poznámkami, které jsi laskavě vepsala do mého laboratorního protokolu. Bylo od Tebe velice ohleduplné, že jsi je napsala někam, kde si jich nejen já, ale i všichni ostatní v laboratoři neprodleně všimnou.

Jako výraz vděku jsem Ti udělal kafe. Došel cukr, takže jsem místo něj použil sůl, ale chutnat by to mělo pořád dobře.

(Sankce na palačinky pořád platí. Lidi, kteří uráží svého manžela, si snídani do postele nezaslouží.)

M x

Carlisle, Anglie, 1745

Katherine už ze svého nového postavení v carliseské společnosti začínala být unavená. Večírky byly sice vcelku zábavné, ale Elizabeth ji neustále představovala novým potenciálním ženichům, což bylo ubíjející. Její nápadníci byli většinou milí, ale Katherine s nimi nedokázala mluvit víc jak deset minut, než se jí začalo chtít utéct. Obvykle se vykradla ven do zahrady, kde už čekal Matthew s kočárem, připravený je odvézt domů. Venku byl klid, přes příjezdovou cestu se ven linulo jen málo ze světla a hluku v domě. Matthew jí vždycky podal šál, který si zvykl vozit pod sedačkou místo staré zatuchlé koňské pokrývky, a ona mu dala sklenici punče. Pak se spolu procházeli zahradami a vdechovali osvěžující noční vzduch.

Katherine věděla, že by neměla trávit tolik času se sluhou, ale Matthew byl skutečně okouzlující. Chápal ji. Nechal ji mluvit o její babičce, nebo prostě jen mlčet, zatímco se vzpamatovávala z nároků společenského života. Mluvil s ní jako s opravdovou lidskou bytostí, ne jako s objektem obchodní transakce. A navíc si jen povídali. Na tom přece nemohlo být nic špatného.

„Matthewe,“ oslovila ho jednoho večera, když sešli po dlouhém pozvolném svahu u fary a obdivovali hvězdy, které občas zablikaly na obloze, než se zase skryly za temnými mraky. „Ty jsi Skot –“

„Dobrý postřeh,“ skočil jí Matthew do řeči a povytáhl obočí.

„Tak to nemyslím. Co tě přivádí do Carlisle?“

„Přišel jsem za prací,“ odpověděl. Zastavili se u studny. „Moje rodina bydlí na skotské hranici, asi deset mil odsud. Mají v horách malou farmu. Ráno tam není vůbec nic vidět, jaká tam je mlha.“

„To zní kouzelně. Proč jsi odtamtud odešel?“ Katherine se pokusila představit si skotské hory. Do myšlenek se jí ale vkradl obrázek Matthewa, jak před sebou žene stádo dobytka.

„Býval bych tam rád zůstal,“ vzdychl Matthew. „Nikdy jsem nechtěl nic jiného než se stát farmářem jako můj otec. Jenže jsme měli – máme – potíže vyjít s penězi. Posílám domů tolik ze svého platu, kolik to jde.“

„Stýská se ti?“ Katherine se nahnula přes zídku a zadívala se do hlubin studny. V černé hladině pod ní se odráželo světlo hvězd. Zhluboka se nadechla čisté vůně. Jí se stýskalo po babičce.

„Ano. Ale vím, že díky mně mají dost peněz, aby přežili.“

„Doufám, že je alespoň budeš moci brzo navštívit.“

„To já také. Možná bych se měl přidat k rebelům – pak bych měl spoustu příležitostí cestovat!“ Usmál se.

Katherine se odmlčela. Nebyla si jistá, co jsou to rebelové, ale nechtěla znít hloupě. Matthew čekal, že se zasměje, a koutky úst mu zklamaně poklesly. „Rebelové?“ zeptala se nakonec.

Matthew na ni němě zíral. „Vy jste neslyšela o Jakobitech?“

„Ne,“ přiznala Katherine. Slovo „Jakobité“ jí znělo povědomě, ale nedokázala si ho zařadit. „Kdo to je?“

„Karel Stuart opět vznesl nárok na anglický trůn. Víte přece o povstání, k němuž došlo za dob jeho otce?“

Katherine to najednou došlo, když si vybavila krátkou výuku dějin (vždycky měla radši přírodní vědy než dějepis). Revoluce na konci minulého století zbavila koruny krále Jakuba II. Jeho syn, Jakub Stuart, se před nějakými lety ucházel o trůn Anglie a Skotska. Několik zemí ho uznalo za právoplatného krále, ale invaze na britské ostrovy v roce 1715 nebyla úspěšná. To už se ale stalo před třiceti lety, od té doby žádné nebezpečí nehrozilo. Copak se teď na trůn chtěl dostat *syn* Jakuba Stuarda?

„O tom povstání pochopitelně vím. Skončilo neúspěchem. Proč by se jeho syn snažil zopakovat něco, co je přede odsouzeno k nezdaru?“ podivila se.

„Karel Stuart – nebo taky Bonnie Prince Charlie, jak se mu říká – vyhledal klany ze skotské Vysočiny. Myslí si, že s jejich podporou se mu povede zvítězit.“

Katherine se zarazila a šál jí z ramenou sklouzl až k pasu. „Klany? A ty myslíš, že mu pomůžou?“

„Už mu pomáhají. Před pár týdny se vylodil ve Skotsku.“

Katherine se zachvěla a nepřítomně si šál znovu přivinula k ramenům. „On si *staví vojsko*? Ve Skotsku? Jak to, že o tom nikdo nemluví?“

Zkusila si představit, jak se skotští Horalé šikují do armády. Během svého fantazírování o Skotech ji tak hrozí – ale vzrušující – představa nikdy nenapadla. Někde v hloubi duše si přála, aby k povstání došlo. Bylo by to aspoň něco úplně jiného, než únavné večír-

ky plné dlouhých a nudných rozhovorů o nápadnících a hedvábí.

Matthew pokrčil rameny. „Zatím nic zásadního nehrozí. Většina lidí ví, co se děje, ale jak jste sama řekla, rebelové nemají příliš šancí na úspěch. To nejdůležitější – tedy přistání prince Karla ve Skotsku – se stalo právě, když vaše babička – Jejich pohledy se střetly. Matthew věděl, že pro Katherine je obtížné třeba jen pomyslet na babiččinu smrt. „Tedy, chci říct, předtím, než jste sem přijela. Takže to jste propásla, a od té doby se proslychá jen to, že rebelové chtějí obejít Edinburgh a vpadnout přímo do Anglie.“

„Do Anglie!“ zhrozila se Katherine. „Co když napadnou Carlisle?“

Matthew jí věnoval vážný pohled. „To se může stát. Ale město je chráněné, je tu vojenská posádka. Ačkoli posádka je možná až příliš silné slovo. Žádný ozbrojený konflikt se tu nikdy neočekával, takže nás tu brání jen pár starých mužů s dnou, kteří tu slouží už od minulého povstání.“

„Myslíš, že to bude stačit?“

„Možná ne,“ připustil Matthew. „Ale rebely se pravděpodobně podaří zastavit ještě dřív, než překročí hranici, takže se sem ani nedostanou. Pokud ale přece jen dojdou až ke Carlisle, budeme se na to muset připravit. V Edinburghu už chystají děla.“

„To je strašlivé.“ Katherine uvažovala, zda by se obyvatelé Carlisle rozhodli bojovat, nebo by se vzdali rebelům. Znovu se zachvěla. Jak se mohlo něco takového stát?

Pokud rebelové dojdou až k městu, jeho obyvatelé budou ve skutečném nebezpečí. Najednou jí povstání už tak vzrušující nepřipadalo.

> Varování: V čase-kraji 1745 hrozí bezprostřední nebezpečí

> Doporučena intervence

>> Intervence zamítnuta

nejnovesizpravy.com x
 nejnovesizpravy.com

Domáci – Zprávy – Terorismus

Teroristický útok v laboratoři

162 komentářů

Dnes v časných ranních hodinách byli Matthew a Katherine Gallowayovi, dva zaměstnanci Centrálních vědeckých laboratoří (CVL) v hrabství West Midlands, smrtelně zraněni při konfliktu s ostrahou poté, co se z laboratoří pokusili ukrást důležité části výzkumu.

Fotografie z místa útoku, West Midlands

Důkazy nasvědčují, že vědci plánovali využít bakterie jako zbraň a zaútočit v centru Londýna. Jejich motiv je prozatím neznámý, ale může mít souvislost se zhoršující se situací v Evropě.

Během pokusu o loupež byli napadeni tři členové ostrahy. Ti na svou obranu museli použít stříelné zbraně a při pokusu o zadržení byli oba Gallowayovi postřeleni.

Gallowayovi pracovali v CVL, výzkumných laboratořích zřízených ministerstvem zemědělství a životního prostředí, na výzkumu hnojiva, které by pomocí bakterií umožňovalo dodávat živiny plodinám. Takové hnojivo by zmnohonásobilo výnos zemědělských plodin, neboť jeho největší předností je schopnost se přirozeně množit přímo v půdě. Výzkum manželů Gallowayových byl konkrétně zaměřen na potenciální dopady daných bakterií na životní prostředí.

Pár si během svého výzkumu podle všeho uvědomil, že by se bakterie dala využít jako zbraň, vzhledem k tomu, že její spory způsobují při vdechnutí smrt.

Naši reportéři mluvili s biologem, který potvrdil, že „spory bakterií jsou odolné vůči mnoha typům záření, dezinfekci i změnám teploty, takže jakmile by se dostaly do ekosystému, především pokud by se jednalo o vodní zdroje, šíření by se už dalo jen těžko zabránit“.

nejnovější zpravy.com x

nejnovější zpravy.com

Domácí – Zprávy – Terorismus

Laboratoře po teroristickém útoku uzavřeny

98 komentářů

Centrální vědecké laboratoře (CVL) byly neprodyšně uzavřeny kvůli náhodné kontaminaci smrtící bakterií, ke které došlo během teroristického útoku.

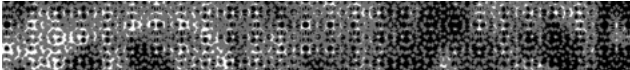
Ředitel CVL vydal prohlášení, v němž stojí, že bakterie zatím nebyla plně vyvinuta, a kdyby se začala šířit, nedošlo by ke ztrátám na životech.

Smrtící bakterie unikla do ovzduší během konfliktu mezi ostrahou a bývalými zaměstnanci CVL, Katherine a Matthewem Gallowayovými, k němuž došlo minulý týden. Oba vědci utrpěli smrtelná zranění během pokusu o krádež hnojiva, jehož bakteriální složka by se potenciálně dala využít jako zbraň. Důkazy naznačují, že Gallowayovi plánovali sérii teroristických útoků. Jejich prvním cílem se mělo stát centrum Londýna.

M15 má důkazy, že Gallowayovi bakterii geneticky modifikovali tak, aby byla nebezpečná pro lidské zdraví. Její účinky by byly podobné těm, které vyvolávají spory bakterie anthraxu.

„Jejich výzkum se soustředil na to, aby se bakterie mohla samovolně a snadno šířit na velké vzdálenosti, za účelem hnojení velkých zemědělských ploch. Jako zbraň by měla nedozírné následky,“ potvrdil expert na biologické zbraně.

Komplex budov CVL, který se nachází v hrabství West Midlands, byl neprodyšně uzavřen. V oblasti je nyní karanténní zóna. Opatření budou podle tiskového prohlášení CVL trvat po dobu neurčitou.

KAMPUS NOTTINGHAMSKÉ UNIVERZITY, ANGLIE, 2039

Kate zírala na novinové články, které se jí objevily ve výsledcích vyhledávání po zadání jména „Matthew Galloway“. Matthew a Katherine Gallowayovi – ti, co pracovali pro CVL – byli teroristé. Pokusili se vykrást laboratoř. Napadli ostrahu. Kate byla v šoku.

Co to bylo za lidi? Byla snad tahle Katherine Gallowayová její příbuzná? Nikdy o ní neslyšela. Pokud měla v rodině teroristku, která navíc vypadala, jako by jí z oka vypadla, tak by o tom přece musela něco vědět, no ne?

Vrátila se zpátky na stránku vyhledávání a projela několik dalších článků. Poté, co roku 2019 vypukla válka, bylo podle všeho vyšetřování ukončeno a všechno se točilo jen kolem patové situace mezi Anglií a Evropou. Třetí světová válka byla krátká, trvala jen tři roky, než si znepřátelené strany začaly vyhrožovat použitím jaderných zbraní. Hrozba vedla k neochotnému a neklidnému míru, který trval dodnes.

Další odkaz, na který Kate narazila, byl blog Katherine Gallowayové. Kate ho rozklikla a pak se vrátila k novinovým článkům. Někdo, kdo trávil svůj volný čas analýzou televizních seriálů a chozením na rande se svým manželem, přece nemohl v pracovní době vyrábět biologickou zbraň. Nebo ano?

DRZÁ VĚDA

Vítejte na blogu Katherine Gallowayové, bioložky, která trpí přebytkem volného času a nezdravou posedlostí svým (úchvatným, nádherným) manželem Matthewem.

Omlouvám se (ale ve skutečnosti se neomlouvám) za všechny ty reblogované fotky polonahých chlapů.

O mně

Obrázky

Navrhnout

Zeptat se

Nejspíš nějakou dobu nebudu online
21. června 2019 (40 komentářů)
Máme s Matthewem něco na práci. Nemůžu vám prozradit, o co jde. Já vím, já vím, takové tajnůstkářství je k zbláznění, ale fakt nemůžu. Jen jsem vám všem chtěla říct, kdybych náhodou už nemohla nic napsat, že vás mám všechny ráda. A že mě to mrzí.

Tagy: [nejspíš jsem jen zbytečně přehnaně dramatická, omlouvám se za to drama](#)

Oops už jsem dlouho nic nenapsala
12. června 2019 (7 komentářů)
Poslední dobou se dějí věci, o kterých ani nemůžu vtipkovat. No, všichni asi musíme jednoho dne dospět, co?

Tagy: [mám strach, a vůbec nevím, co dělat](#)

Začala nová série OITNB...
4. června 2019 (4 komentáře)
... a já se na ni nemůžu začít dívat, protože Matthew TRVÁ na tom, že mě vezme na romantickou večerň. To je SMĚŠNÉ.

Tagy: [neměla jsem si ho brát, vůbec nechápe sválost Netflixu](#)

Válí se po zemi a kňučí
2. června 2019 (3 komentáře)
Právě jsem celý den pracovala na pokusu, který selhal jen proto, že jsem do směsi zapoměla přidat jednu blbou věc, můj život je na hovnoooooo.

Tagy: [jdu s Matthewem zapít žal, předem se omlouvám za opilecké blogování, které může následovat](#)

[< Předchozí příspěvky](#)

Carlisle, Anglie, 1745

Katherine se probudila po další nepříjemné noci. Carlisle zachvátila hrůza. Rebelové se neustále blížili k hranici s Anglií a každý den se objevovaly nové a nové zvěsti o děsivých Horalech. Buď byli popisováni jako strašliví obři, co požívají nemluvnata, nebo jako neschopní sedláci, kteří by neohrozili ani venkovskou chaloupku. Katherinina teta a strýc denně mluvili o tom, jak se bojí, že Horalé dobudou Carlisle a zabijí jejich syna. Katherinin neklidný spánek byl plný snů o tom, jak na město útočí obři, takže se ráno probudila úplně vyčerpaná. Posadila se na posteli a promnula si oči ve snaze zaplašit bolest, která jí tepala ve spáncích.

Pak se zahleděla na obraz, který visel na protější zdi. Byla na něm její babička – mladší, veselejší verze té ženy, kterou znala – a její manžel. Katherine od svého příjezdu často dumala nad tím, proč má Elizabeth v domě portrét matky, se kterou tolik let nepromluvila ani slovo. Vždycky jí ale bylo trapné se na to zeptat. Její teta byla tak laskavá, že se jí po smrti babičky ujala, a Katherine ji nechtěla rozčítit.

Vylezla z postele. Najednou byla plná energie a hořela zvědavostí. Co se v její rodině odehrálo? Jaké před ní skrývali tajemství?

Brzy se bude muset vrátit do babiččina domu, aby vyklidila svoje věci a sídlo se mohlo prodat. Vyhýbala se tomu už několik týdnů. Nebyla připravená se dívat, jak její domov rvou na cucky a vyhazují babiččiny věci. Všechno

by potom bylo až bolestně skutečné. Možná se jí tam však povede najít odpovědi na to, co rozevřelo tak hlubokou propast mezi její babičkou a tetou.

Oblékla se a vyklonila se z okna. Pozorovala slepice, jak se popelí v bylinkové zahradě. Přála si, aby i její život byl tak jednoduchý. Nedokázala snést ani pomyšlení na to, že půjde dolů na snídani a bude muset poslouchat neko-nečné debaty tety a strýce o jakobitech.

Všimla si Matthewa, který právě vedl koně do stájí, a rychle vyklouzla z domu ven, aby ho následovala. To bude to pravé rozptýlení.

Když došla do stájí, Matthew se právě bavil s jednou ze služek. Měli hlavy blízko u sebe a zapáleně mluvili o něčem vážném. Kůň mezitím líně škubal kerblík.

Katherine cítila, jak se v ní něco sevřelo, ale rychle ten pocit setřásla. Byla na sebe našťvaná. Matthew se přece může bavit, s kým chce.

Vzrostlá třešeň vrhala na oba stín a sluneční paprsky, které přece jen pronikly skrze listí, se odrážely od dívčích tmavých vlasů. Katherine si pomyslela, že jsou pěkně ošklivé. Připlížila se blíž, aby slyšela, co čem si povídají.

„K vítězství je ještě dlouhá cesta,“ říkal právě Matthew.

„To ano, ale útok je první krok,“ šeptala služebná.
„Všechno, co se stane potom, je důležité.“

Katherine udělala ještě pár kroků, ale dávala pozor, aby ji nezahlédli. O čem to mluví?

„Co máme dělat?“ zeptal se Matthew.

„Zatím nic. Jednat musíte až ve chvíli, kdy dojde k obléhání. Potom můžete hodně změnit.“

„Takže máme čekat?“

„Ano,“ přikývla dívka a zničehonic vykročila směrem k místu, kde se za rohem schovávala Katherine. Matthew šel za ní. Katherine se pokusila couvnout, ale už neměla kam jít. Matthew a ta dívka si jí všimli a zarazili se.

„Promiňte,“ omlouvala se Katherine. „Vyrušila jsem vás?“

Matthew si se služebnou vyměnil pohled. Dívka udělala zahanbené pukrle a odběhla směrem k domu.

„Ne, to je v pořádku,“ ujistil Katherine Matthew. „To byla moje sestřenice.“

„Ach,“ vydechla Katherine a podívala se na dívku novými očima. Teď, při bližším pohledu, už ji poznala. Nemohla si vybavit její jméno, ale až doteď jí nikdy nevěnovala moc pozornosti.

Polkla a snažila se chovat normálně. „Jste si podobní.“ Skutečně měli podobné rysy – samé ostré hrany a úhly. *Anise* – tak se jmenovala.

„Vážně? V čem?“ podivil se Matthew.

„Máte tak dlouhé řasy,“ usmála se Katherine a snažila se znít laškovně.

Matthew předstíraně vzdychl, a tak přidržle dodala: „Ale jí sluší mnohem víc. Je taková elegantnější. V jejím postoji je cosi... zkrátka důstojného.“

„Omluvte mě, má paní, ale mám na práci lepší věci než se nechat urážet,“ ohradil se Matthew upjatě, ale v očích mu zajiskřilo. Uklonil se, vzal koně za ohlávkou a vedl ho do stáje.

„Hlavně nezakopni,“ zavolala za ním Katherine a Matthew svěsil strnulá ramena a rozesmál se. Katherine ho

dohonila u vchodu do stáje. Vzduch uvnitř byl chladný a plný prachu a pilin. Na krovu seděl holub a tlumeně vrkal. Katherine se tu cítila mnohem příjemněji než v domě, kde se neustále bála, že umaže čerstvě naleštěný nábytek.

„Tak co, slyšela jste o Edinburghu?“ zeptal se Matthew a roztržitě koně pohladil po šíji.

„Ne. Co se stalo?“ Katherine se nedokázala soustředit na to, co Matthew říkal. Hlavou jí vířily útržky jeho rozhovoru s Anise. Co to mělo všechno znamenat?

Matthew se zazubil. „Edinburgh se vzdal rebelům, a princ Charlie dokonce od jeho starosty dostal patnáct tisíc liber!“

Katherine zalapala po dechu. „Nebesa!“ To znamenalo, že rebelové už jsou od Carlislu sotva sto mil.

„Než dorazili k Edinburghu, prošli přes Dunblane,“ pokračoval Matthew. „Slyšel jsem historku o jednom z rebelů. Není tak zajímavá jako jiné, ale podle mě je dobrá.“

„Tak co udělal?“ Katherine měla nepříjemný pocit. Matthew byl trochu moc nadšený z toho, že se Edinburgh vzdal. Vypravila se jí Anisina slova: *Jednat musíte až ve chvíli, kdy dojde k obléhání. Potom můžete hodně změnit.*

„Když projížděli městem, předčítal pasáž z Bible.“

„Pasáž z Bible? A jakou?“

Matthew si odkašlal. Pak zavřel oči. Vypadalo to, že se snad chystá přednést shakespearovský monolog. Katherine sice měla obavy z toho, na čí je Matthew straně, ale

nemohla si pomoci. Při pohledu na jeho pózu roztáhla rty v nadšeném úsměvu. „Nešklebte se,“ napomenul ji Matthew, aniž by otevřel oči.

Katherine se ovládla. „Omlouvám se,“ zamumlala.

Matthew sykl, aby ji utišil, a po chvíli začal mluvit hlasem, na němž bylo poznat, že se ze všech sil snaží o tajuplnost. „*Sejmi turban a sundej korunu! ... Sutiny, sutiny, sutiny ze všeho nadělám, jaké nikdy nebyly, dokud nepříjde ten, je- muž přísluší soud; já jsem ho jím pověřil.*“

Katherine přejel mráz po zádech. Matthew si spokojeně prohlédl její vyjevený výraz.

„To je... až strašidelně výstižné,“ pronesla po až příliš dlouhé odmlce.

„Ale něco na tom bude, nebo ne?“ řekl Matthew. „Mожná si Charlie tu korunu zaslouží.“

Katherine si ho obezřetně přeměřila pohledem. „Ty podporuješ rebely?“

To snad Anise měla na mysli, když mu říkala, že může hodně změnit? Chystali se snad Matthew a jeho sestřenice podpořit invazi jakobitů?

Matthew vypadal trochu vyplašeně. Ramena srovnal do stejně nervózního postoje, jaký měl, když ho nacytala, jak mluví s Anise, ale rychle se zase ovládl. Pokrčil rameny a upřel pohled do dálky. „Nevím toho dost na to, abych si mohl vytvořit názor.“

Katherine se snažila nenechat na sobě nic znát, ale trochu ji to zneklidnilo. Lhal jí snad? Vždycky se zdálo, že toho o rebelech ví víc než kdokoli jiný, dokonce i když někdo tvrdil, že má zaručeně nejčerstvější zprávy. Rozhodně

toho musel vědět dost, aby si o něčem tak důležitém mohl udělat názor.

„Já jsem také dost naivní, když přijde na politické záležitosti,“ pronesla nakonec a snažila se skrýt podezřívavý tón.

Nevšímalala si toho, jak ji Matthew sleduje, když se vracela do domu.

> V čase-kraji 1745 může dojít ke zpoždění z důvodu nedůvěry

KAPITOLA 4

M,

to mi nemáš říkat, že jsi mi dal do kafe sůl!!!!

O TO PŘECE JDE! Páni, Tobě tyhle věci fakt nejdou.

Mimochodem, Clare chtěla vidět nějaké fotky ze svatby, když už nemohla přijít, takže jsem něco z našeho velkého dne nahrála na internet, a k tomu taky tu parádní fotku, co mi ukazovala. Tvoje mamka, tu ze střední, kde máš na sobě kompletně džínový outfit. Fakt Ti to na ní sluší, krásně to podtrhuje barvu Tvých očí. Doufám, že Ti to nevadí. Podle Clare je to naprosto neskutečné.

A taky podle Micka a Olivie. A to jsem si myslela, že džínovina už není v moderní době dostatečně oceňovaná!

Zatím ahó. Potřebujeme mléko.

K x